

PEDAGOGIK
ARHIIVIMUUS
FOND K15757-4

1 vaatus . 1 poolt.

Lepatriinu: (ilmudes metsa varjust, kandes käes väikest kotikest)
Kus mu kulla kodukene, lepatriinu tareke? Kus on siidisängiks
lehed, õiekesed õue ehteks? Kus ei tõuka tuulekene, ega piina
põua päike, kus se kaste helisedes, langeb lehelt helisedes.
Kus, ma, kuhu tööle asun, kulla kallina toon kasu. Tuulekene
lähka illu, olen väike lepatriinu.

(istub künkale ja jääb imestades vaatama) Kuhu küll olen sattunud!
Aga äriskena, kodune on siin, nii heleroheline ja heheki puu-
del liiguvad ja sahisevad. Hea on siin istuda ja kuulata. Võibolla
leiangi siit endale kodu. Vaatan ja kõnnin ka veidi ringi. Ja
mu armsad lillekesed ka siin. Ah, sealt ju tuleb keegi. Ei tea, kas
ongi siin sobiv ja lubatud jalutada.

Rohutirts kahe pojaga: (lauldes) Trallalla, trallalla, suve päike
meiega, hüppame, laulame, suve nõnda veedame.

Lepatriinu: Tere auväärt rohutirtsu ema! Olen vist teie kodu piirides,
palun vabandust, kui teid tülitasin. Aga olen rännakul ja
otsin kodu.

Rohutirts: O vaata kui tore, sa triinuke otsid kodu, aga minul just
koduhooldjat vaja ja ka lastekasvatajat mu kahele pojale. Minu
juures saad kohe kodu ja ka tööd. Olen ise muusikakunstnik,
ega ole mul aega tegeleda lastekasvatamisega. Täna õhtulgi
on konnade koosolekul suur kontsert ja mina ise seal peategelane.
Töötingimused on minu juures väga head: leheputru saad tarbeni
ja kui soovid, iga päev saad uue kleidi. Oled nõus, väike lepa-
triinu?

Lepatriinu: Oh kui kena te mu vastu olete, heameelega jään siia. Küll ma
mõndagi oskan ja loodan, et tulen töödega toime, sest minu
kadunud emake õpetas mulle mõnesugust mitmesuguseid töid.

Rohutirts: Tore, ja kaubad ongi korras. Pane nüüd oma kotike siia
lehtmajasse ja näed sead nurgas sul ka pehme sängike magamiseks.

Rohutirts: Täna rohutirtsu ema, küll ma juba kõik leian. Ah, ja säng
minule justkui loodud. Nüüd aga ootan kohe tööküsimust.

Rohutirts: Noh pojakesed, tulge uut kasvatajat tervitama, jätke nüüd
kukerpallitamine ja tulge siia!

R. poisid: Oi triinu-liinu trallalla, mis teed küllsina meiega.

Sirts, sirts, sirts, sirts, sa oled pliika-pirts, oi trulla-lulla-
lulli, ma hüppan kukerpalli.

Rohutirts: Näed kui hästi nad hüppavad ja kukerpallitavad.

Lepatriinu: Jah hüppavad küll...

Rohutirts: Nad on küll veidi vallatud, aga väga andekad: juba nad laula-
vadki, et mets rökkab. Neist saavad veel suuremad kunstnikud
kui mina ise, sellepärast hoolitse hästi mu põegade eest.

Lepatriinu: Püüan kõik hästi ja korralikult teha nagu ma oskan ja nagu
Rohutirts: mu kadunud emake mind õpetas.

Nüüd vaata, siin on toidukapp, pliit, riidekapp-leiad siit kõik vaja-
liku ja puder pane kohe hakkama, sest poistel ongi lõunaaeg. Pärast

II sööki peavad lapsed puhkama siinsamas päiksepaistelisel murul, igapäev täpselt kella 2-4. Nüüd tead töö, aga mina lähen õhtuseks kontserdiks harjutama. Nägemiseni!

Lepatriinu: Nägemiseni, auväärt rohutirtsu ema!

(askeldab pliidi juures) Puder saab tõesti väga maitsev ja koiki on siin külluses. Küll on ikka kunstniku tare rikas, oleks meil tööputukatel ka nii...ahaa, kell ongi ju üks ja poistel söögiaeg, sean hästi kenasti laua ja lilled ka ja suurätid jakäpesukauss siia. Nad vist on väga vallatud, kogu aja muudku hüppavad, oi ja mis ma näen, nad ju sötkuvad isegi lilli. H ei, Hik ja H ökk, tulge kohe siia! Sööma tulge!

R. poisid: Tuleme, tuleme, triinu-liinu. Noh siin me olemegi, ja kohe anna süüa!

Lepatriinu: Palun, siin on vesi kätepesemiseks.

Hök: Meil küed muidugi puhtad.

Hik: Triinu, ära janda, anna kohe ruttu süüa

Bepatriinu: Palun viisakamalt ja kõik viisakad lapsed pesevad enne sööki käsi.

(Poisid lükkavad kolinal veekausi ümber) Nüüd ajasite veekausi ka ümber, palun rahulikumalt.

R. Poisid: Süüa, süüa anna!

Lepatriinu: Palun öelge viisakalt, palun süüa!

Hök: Ega see sinu söök ole. (hakkavad ahnelt sööma)

Lepatriinu: Ikka rahu ja mitte nii lõrpida -putra jätke küllalt, pole vaja kiirustada.

Hök: Mis saikka seletad, õige mul ema või vana ema.

Lepatriinu: (ohkab) Oh neid poisse küll.

Hik: Mis sa ikka hoigad. Säh võta ka taldrek. (viskab taldreku klorisedes puruks)

Lepatriinu: Olete tõesti täna halvad poisid, nüüd tegite ka taldreku puruks. Mis ütlete küll ema kui koju tuleb.

Hök: Midagi ta ei ütle, tal pole aegagi, ja küll meie juab oskame rääkida.

Hik: Ja ema usub meid rohkem kui sind. Kuuled kuidas meie ema l' mängib (Kuulda mängu) Teeme, Hök, ka kontserti.

Hik: Teeme jah. (Laulavad)

Me elu see on selge trall, siin helge suve taeva all, oi trulla-lulla lulli, nii käime kuerpalli.

Lepatriinu: No ütelge, kuidas ma neid poisijõmpsikaid õpetan, kasvatan? Ei see ole töö ega kodu, parem lähen ära ja matkan edasi kuni leiian õige kodu. (ohates) Tule aga jälle ühes mu armas ema antud kotike ja reisime edasi.

R.poisid: Ära mine kulla lepatriinu! Nüüd oleme head poisid ja heidame kohe magama.

Hik: Toome kohe vaibad siia.

Hök: Meie ise toome.

PEDAGOOGIKA
ARHIIVMUSEUM
FOND K/15757-4

Lepatriinu: Olgu siis, jään veel, proovin olla teiega. Oodake, las ma aitan vaipa seada. Nii, et pea jääb varjule, et päike liiga ei saaks teha. So, heitke nüüd kenasti puhkama, küll ka mina laulan teile unelaulu.

R.poisid: Magama, magama jah, heidame kohe, tahame juttu kuulata.

Lepatriinu: "Õnda jah. Nüüd näe, lamategi kenasti, sulgege ka silmad ja uni tulebki kohe.

Hik: Sule silmad!

Hök: Eks sa ise sule!

Lepatriinu: (laulab) Äiu, äiu, äiu, äiu, äinu, äinu hellasti, sule silmad pisi poju, varsti ema tõttab koju.

Hök: Ei tõtta, ema läheb veel kohviku.

Lepatriinu: See on ju ainult laul.

Hik: Ei see ole laul ega midagi, Vaata, kui meie ise hõiskame:

hõissa ja trallalla, hüüan, laulan korraga. Ai, ai Hik taob jalaga.

Hök: Mis sa kaebab, ise näpistas enne ja nüüd veel torgib olekorraga.

Poisid kargavad üles ja hakkavad üksteist peksma)

Hik: Kui madin, siis olgu, ega ma alla anna, säh nüüd saad pliks ja plaks.

Hök: He, võta, saad ise samuti.

Lepatriinu: Jätke ometi, kole on niiviisi kakelda ja ise veel vennad.

Jätke juba!

Hök: Ei jätta, tore on kakelda.

Hik: Vahva on riielda.

Mõlemad poisid: Näh, vhi keelt ja plehku pistame niikuinii.

Lepatriinu: Nüüd jooksevad veel metsa ka. Mingu. Ei, siia ma enam ei jäe, eks kasvatagu rohutirts ise oma ulakaid poisse. Nii kena on siin küll ja roheline ja kui palju veel ümerringi lilli. Ehk leiab midagi hõlpsamat tööd. Aga kes sealt tuleb ja ise laulab ning tantsib

Oi kui ruttu ligineb. AH, see ju liblikas.

Liblikas: Ma hõljun, hõljun ja lendan, suve päikese säras ma rändan, õielt õiele laskun ja jälle tõsen oksale kõrgemale.

Nii hõljun ja rändan siin ringi, suvi rõõmu mu südame kingib. Ma laulan ja tantsin ja lendan, kuni suvi veel soojendab rinda.

Lepatriinu: Tere, kaunis tantsitar, tänan väga kena tantsu ja laulu eest.

Liblikas: Tere jah lepatriinu! Nägid sa nüüd, kui kenasti ma tantsin ja hõljun. Üsna hiljuti ma vast tulin tuppe tarest ja ainult kaks korda olen esinenud päikese paistel. Aga sina triinuke oled vist ainult jalgsi matkaja. Milline naljakas kottki sul käes...

Lepatriinu: Jah olen sedakorda ainult matkaja. Kotski on niit ja nõel, sukavardad ja tükike kuivanud leiba, millised mu kadunud kallid emake mulle jättis. Nüüd rändan ja otsin kodu ja sobivat tööd. Olin siin natuke aega rohutirtsu lastekasvatajaks, aga need poisid

on kole ulaked, siia ma küll enam ei taha jääda.

Liblikas: Aga tead mis? Sa oled kena triinuke, tule minuga, hakka minu saatjaks. Sul on küll väikesed tiivad, aga eks mina nii siru ees siis paistan veel rohkem välja. Muidugi, sa võid ka oma tiibade jõudu proovida. Kodu on meil igalpool, kuhu aga lendame. Ainult selle koti koluga pead küll siia metsa viskama, sest seallega pole meie tantsuringis midagi peale hakata.

Lepatriinu: Mis sa ütlesid? Mina peaksin oma kalli emakese kingitud koti metsa viskama! Ei iialgi! Seda kannan ma alati enadaga kuni elan. Ema õpetas mind tööle, ma oskan töötada, mitte ainult tantsida.

Liblikas: Tööta siis, et silm sinine ja kolleeta nagu kobruleht kodus.

Mina aga lendan. Mu ees on maailm lahti ja igapäev on selge lustipidu. Hõlengi edasi siit igavast metsast.

Ma hõlun, hõljun ja lendan, suve päikese säras ma rändan, nüüd kirjud tiivad lõhn valla, lendan sinise taeva alla.

Lepatriinu: Head teed kunis liblikas. Ei mina sinuga tule, mul väikesed tiivad, ka armastan ma kodust tööd ja rahu - olen ju ainult väike lepatriinu. Lähen jälle, otsin kodu, mis on mulle nagu loodud, rändan otsin, kuuni ma leian kodu kaunima. Uih kes see sealt tuleb!

Põrnikas: Tere, väike lepatriinu, kuhu sa nii kiiresti tõttad?

Lepatriinu: (Jääh kokkudes seisma) Tere jah, sõbrake, põrnikas. Mina rändan ja otsin kodu ja sobivat tööd.

Põrnikas: Ah nõnda on lugu. Soovin samas asjas sinuga kõneleda. Istume siia murule! Ehk saan minagi sind kuidagi aidata.

Lepatriinu: Jah istuda ju võib, kuid kuidas nüüd sina... Küllap ma juha ise leian kui otsin ja edasi rändan. Mul on niit ja nõel ja sukavardad, emake õpetas mind nendega töötama. Küllap ma viimaks ikka kodu leian.

Põrnikas: Tubli, lepatriinu! Sa oled lihtne ja kena tütarlaps ja meeldib mulle väga, tule minu kodu. Minu kodu pole siit mitte väga kaugel, Ruumi on minu majas küllalt. Erilist uhkust mu majas küll pole, aga ta on soe ja mugav ning kõigi hähaohtude eest kaitstud, ise olen ma ainult lihtne tööline ja igapäev töö, aga juhapäeviti käin ka vaatamas liblikate tantsu ja kolleetide kontserti. Rõõmu ja pühapäivi on ka minu lihtsas tares. Tule lepatriinu, võta oma reisukotike ja järke mulle. Mu emal on kindlasti sinust heameel ja ta kostitab sind magusa roaga, sa meeldid temalegi väga.

Lepatriinu: Tänan sind, põrnikas, su lahkuse ja heasoovilikkuse eest, aga ma tahan veel ise ringi vaadata. Liblikaga jäi ka jutt nagu poolleli. Ma ei saa...

Põrnikas (Ohates) Kui kahju, et sa ei tule, aga pole midagi parata. Vabanda, et sind tülitasin ja häirisin, ma eemaldun kohe... Muidugi mina, siisugune must põrnikas ei võigi kaunile lepatriinule meeldida. Andesta!

Lepatriinu: Kulla põrnikas, ära nüüd nii haavu, aga ma ei saa, otsin veel...

Põrnikas: Ela hästi! Kui sul midagi vaja, pöördu aga julgesti minu poole. Siin sulle ka minu kodune aadress, palun, võta see igaks juhuks kaasa.

Lepatriinu: Tänan! Ela hästi! Põrnikas läks... Milline inetu väimusega

põrnikas ja ma peaksin temaga igapäev ühes majas elama. Ei seda ma küll ei taha, kuigi mul kuidagi nagu kahju temast: Ta näib nii heasüdamlikuna ja kindlasti on ta ka väga toekas.

Lepatriinu: Ründan jälle pisut edasi....

PEDAGOOGIKA
ARHIIVMUUSEUM
FOND K 15757-4

Ämblik: (ilmub luurates ja viisakalt kummardades)
Stop! Palun seisata, mitte kiirustada!

Lepatriinu: Ah, kes see jälle?..

Ämblik: Tere, imeilus lepatriinu! Oled vist ära eksinud. Vaatasin sind eemalt, kui kaunis sa oled ja nüüd sa seisadki siin minu ees. Nägin sind kord suveõhtul oksal kiikuvat, seda hetke ei saanudki ma unustada, otsisin sind kõikjalt: põllult, murelt, orust ja maanteelt.

Nüüd ommeti leiotsin ma sind! Milline õnn!

Lepatriinu: Oled tore hõbeadne ämblik, pole ma sind küll kunagi varem näinud, kuid su kõne sulavus tungib mu südamesse. Olen ju väike lihtne lepatriinu ja otsin kodu.

Ämblik: Tore, tore, muudku tule! Täna peale saad kodu. Kohe tule minuga kaasa, minu kodu särab selgest hõbedast ja seal on palju kambreid, ikka üks kaunim kui teine. Istud kodus, kood ja kiigud, laulad nii kuidas sulle meeldib.

Lepatriinu: JA selle kotikese võin ka kaasa võtta.

Ämblik: Aga midagi! Kõik too minu majja, mis sul on.

Lepatriinu: Kui õnnelik ma olen! Nüüd saan endale kodu.

Lepatriinu ja Ämblik: (laulavad)

Nüüd rõõmsalt laulab meie keel ja kodu poole
viib meid tee. Mis ootab seal, mis tuleb seal,
kes seda nõnda vara teab.

II pilt.

Ämbliku maja. Ümerringi võrk ja seal keskel istub vangis lepatriinu ja koob võrki. Õhtune hämar.

Lepatriinu: (ohkab, pühib silmi ja laulab)

Siin ma vaene istun vangis, ämblikule võrku koon. Et see maja kokku langeks, mulle vabaduse tooks.

Pettis ämblik kaval, kuri, meelitades majja tõi, oh ma õnnetu ta ori, täna valusalt mind löi.

Tulge appi hõimud hellad, kostku teile minu hõik, surma sõrmed minu kallal, tulge päästma keimud kõik!

Ämblik (tuleb tangid käes) Mis pirin siin jälle? Mitte sinu pirinat pole mulle tarvis, vaid tööd, Vaat seda sulle! (näristab)

Lepatriinu: Ai, ai koe ämblik, nüüd jälle näristab. Halasata!

Ämblik: Üldse oled sa vilets kuduja. Kas niisugune võrk ka midagi peab: kõik kärbsed lendavad siit läbi. Kui sa paremine ei koo, siis su päevad on varsti loetud.

Lepatriinu: Ma ju püüan, aga sul ju nii vähe minust kasu, lase mind vabaks! Vabaks, vabaks tahaks jälle. O kuldne vabadus, millal tuled sa mulle jälle.

Ämblik: Vait! Mina peaksin veel kedagi oma võrgust vabastama, hahahaha ise tulid, siia ka jääd.

Lepatriinu: Aga sa ju meelitasid ja valetasid.

Ämblik: Vait, wait! Ainult seda ütled ja teed, mida mina käsin. Koo aga koo ikka meie ämblikute kasuks. Lähen jälle luurama, päike vajunud madalale, varjud piknenud, hea saaki varitseda. Toon sulle, lepatriinu, varsti jälle mõne seltsilise.

Lepatriinu: Läks! Jälle läks saaki varitsema. Kui hirmus ta on! Kes on see õnnetu, kes jälle ta küüsi satub. Kui ma veel pääsen, kuulutan kõigile, kõigile: Äge uskuge kavala ämbliku juttu...

R-poisid:(tulevad hüpates) Sirts,sirts,sirts,sirts ,sii,
ma hüppan ikka nii, ma laulan siin ja hüppan säääl, mul imekaunis
lauluhäääl.

Hik: Näe, ämbliku maja!

Hök:Ja meie lepatriinu istub siin. Tere lepatriinu,kuidas elad?

Lepatriinu:Teie?Hik ja Hök. Tere jah kulla rohutirtsu poisid! Mina
nagu näete ,olen vangis. Oi,oi ,ärge tulge ligemale ,see on kole paik

Hik: Siruta pea võrgust välja ,me tõmbame sind , ehk saad läbi.

Lepatriinu: Oh ,ei kullakesed, ei teie küllsaa aidata.

Rohutirtsupoisid:Ei meid pea võrk ,ei ükski maja, kaüle hüppame,kui va-
ja.

Hik: Miks sa meilt ära tulid?

Hök: Emal ja meil ka oli kahju sinust, tegime natukr nalja , ja sa said
kohe pahaseks.

Lepatriinu: Leidke nõu ,kuidas ma siit välja pääseks , tulen siis
teile tagasi.

Hik : Jookseme koju ,ehk teab meie ema head nõu.

Hök: Näe , ematulebki, vist otsib jälle meid.

Rohutirts: Vaata kuis mul võrukaelad , ja mina otsin teid koeunt,
Nemad aga ämbliku maja ees. Kas teil aru pole,olete veel küllalt
väiksed ja ämblik seda ootabki, keda tabada.

Lepatriinu:Tere aulik rohutirtsu,ema. Kuri ämblik meelitas mind siia
võrku,H alastage, päästke mind ! Kõle on ämbliku võrgus, ta piinab,
näpistab ja paneb seda koledat võrku kuduma...

R.poisid:Emma ,aitame lepatriinu vangist välja.

Rohutirts: Muidugi, meie aitame. Müüd läheme ja otsime abi.

Lepatriinu:Kes mind päästaks,koik te ks kui aga saaks vabaks.Rohutirts
ka läks,kui ommeti ta...

Liblikas:(Lehvitates ja end imetledes)Ah kui kena ^{ma} olen ,ja kui tore
dalt võin lennata suve päikese all. AH ha,mis ma näen, Sa ju väike
lepatriinu. No vaata nüüd lollikest, kuidas lasi ennast ämbliku võrku
vedada.

Lepatriinu: Jah olin tüesti ^{mure} , aga nüüd on kahjatsemine hilja.
Kulla , kallid liblikas, sa oled vaba ja võid lennata,kuhu tahad,
palun vii see kirjake põrnikale, siin on ka tema aadress. Palun ,
võta see kiri'.

Liblikas:Ega ma mõni postiljon pole.Ja niisuguse lihtsa, mustatööga
kui põrnikas, ma ei soovi kohata ega tutvuda.

Lepatriinu: Ainult ulata see kiri, ma palun!

Liblikas: Ah ära sega mu meeleolutsemist ja tantsutaju. Ma lendan siit
kaugemale ,kõrgele...

(Ämblik on liblika selja taha hiilunud)

Lepatriinu:(kiljatab)Pögene,pögene, liblikas hoiä end, ämblik ligineb
ai,juba ta haaraski...

Ämblik(Haarab liblika)So,kkes mul oledki sa uhke tiivuline ,liblikas.
Enam sa mu käest ei pääse, lase kohe tühivad alla.

Liblikas: Ai,ai? Uih, mis see tähendab! Kes julgeb mind tiivulist puu-
tuda, kohe lase mind lahti!

Ämblik:Jahaha! Minu käest sa eipääse. Mina olen ämblik ja varitsen
saaki, kes ette juhtub, on minu.So nüüd marss majja, minu võrku
seltsiks lepatriinule...

Lepatriinu: Tule heaga mulle seltsiks ,sa uhke liblikas, parem peame
seltsis nõu ,kuidas vangist pääseda.

Liblikas: Välja! Välja! Ma tahan välja!
Ämblik: Oi emmel -remmel, küll on lust, just praegu püütud libli-
kast. Teid kogun siia juurde veel ja maja suuremaks ka teon. Ei
aita rabelus, ei hüüd, jah minu võrku jūūte nüüd.

Rohutirts (lähleb põrnikaga) Lepatriinu! Tulin sulle puustaja. Põrnika
kas tuli sinuga kühridega. Oi sa heldeke, ka liblikas ämbliku
võrgus.

Põrnikas: Sina, ämblik, valelik röövel, nüüd hävitan sind ja su maja.
Ämblik: Ootand, oota, ma seletan, nad ju ise tormasid mu võrku
liblikas ja lepatriinu: Valetab, valetab. Püüta meid kuldne

põrnikas

Põrnikas: Lähene lähed sa maas valelik liblik ja su maja -vasta-
ma sõltu põhjarä. Kire lõikan veidi kühridega ja lügan maja valii-
setki. Mõh komberda nüüd ise vigasena siit eemale, enam sa ke-
dagi ei saa oma võrku püüda, noh komberda minema.
Ämblik: Oi, oi, oi, kui saaks sambla alla...

Põrnikas: Tulge välja, olete vabad.

Lepatriinu: Sina kuldne põrnikas. Kuidas küll sind tänada-

Liblikas: Oh mu koidukangelane! Tuhat tänu!

Põrnikas: Oh mis siin ikka tänada, hea on üksteist aidata.

Rohutirts: Seda arvasin mina ka oma poistega, et hädalist peab
tingimata aitama.

Põrnikas: Puistan kogu ämbliku maja nelja tuulde.

Rohutirts: Ja nüüd teeme torede päästajate, lähme rohelisale
aasale.

Lepatriinu: Mu kuldne põrnikas, ma tulen nüüd sinuga.

Põrnikas: Tulled sa tõesti minu kodu, lepatriinu?

Lepatriinu: Tulen ja jään siin koduloojaks.

Rohutirts: Seda toredema peo peale, lepatriinu leidis õige kodu

Kõik: Nüüd jälle vabalt oma rada

me käime suve päikeses,

veel õnnetunde mitusada

eks ikka ootamas on ees.

Laul helise ja tõusku tiivad,

suur suvi mängib igalpool,

meid edasi teed ühes viivad,

suur sõprus palju õnne loob.

Lepatriinu otsib kodu.
Maail. k. v. m. e.

Lastenäidend
1 vaatus
2 pildis.

Tegclased:

Lepatriinu.
Rohutirt
Rohutirtu pojad Hek ja
Hok
Liblikas.

PEDAGOGIKA
ARHIIVMUSEUM
FOND K 15757-4

See on
Kalle Laule

Põrnika.
Ämblik.

Seg. suv

Kõht: 1 pilt: mitaäres heinamaal
rohusirtu kudu.

2 pilt: Ämbliku mees
juure.